Sportul Magazin

CUM S-AU NĂSCUT J.O. DE IARNĂ

Vom căuta zadarnic originea jocurilor olimpice de iarnă, în tradițiile sportive ale antichității. Vechii greci nu cunoșteau decît în anii de excepție iarna și ignorau schiul, folosit încă de acum 5 000 de ani de locuitorii nordului veșnic alb. Totuși, la memorabilul congres din 1894 de la Paris, care a votat în unanimitate renașterea Jocurilor Olimpice moderne, un sport de iarnă, patinajul, a fost trecut printre disciplinele care urmau să figureze în programul marii competiții. Motivul îl constituie faptul că, la acea epocă, patinajul era singurul sport care organiza cu regularitate campionate internaționale, în 1889 avînd loc prima competiție mondială de patinaj viteză, iar în 1892 luînd ființă și un for internațional al acestui sport: **I.S.U. (International Skating Union).** Intenția creatorilor Jocurilor Olimpice moderne de a include în program patinajul, încă de la început, nu a putut fi materializată la primele ediții (în 1896 la Atena neexistînd condiții, iar la Paris, în 1900, deși figura în program, proba nu a avut loc din motive necunoscute). Londra, gazda J.O. din 1908 poseda însă, din 1895, un „palat de gheață" și datorită acestuia patinajul este primul sport al iernii consacrat olimpic. Mai mult chiar, probele de patinaj disputate în zilele de 28 și 29 octombrie 1908 au stîrnit un interes considerabil, un public entuziast umplînd tribunele. Un nume pe care ni-l amintește și astăzi o săritură, cel al sue-

- **O competiție care s-a impus greu, dar a cucerit lumea**
- **Patinajul — printre primele sporturi olimpice**
- **Propunerea Italiei și opoziția țărilor scandinave**

dezului **Ulrich Salchow** merită să fie menționat. Salchow a adăugat cu această ocazie la cele 10 titluri de campion mondial și primul titlu de campion olimpic. Și aceasta la vîrsta de 31 de ani. Este drept că la figurile libere el fusese depășit de alt suedez, **Richard Johansson** și că marele campion rus **Nikolai Panin a fost** nevoit să abandoneze din cauza unei indispoziții (după figurile impuse ocupa locul doi), dar precizia lui Salchow a fost impresionantă. Ar mai fi de amintit că întrecerea feminină a fost dominată cu autoritate de englezoaica **Madge Syers,** o campioană de excepție care obținuse în 1902 medalia de argint la campionatele mondiale în întrecerea... bărbaților (după Salchow) și că la perechi au învins patinatorii germani **Anni Hübler — Heinrich Bürger.**

Am insistat asupra acestui eveniment fiindcă succesul lui stă la originea Jocurilor Olimpice de iarnă. Într-adevăr, **la Congresul C.I.O. din 1911 (Budapesta) cînd s-a luat în discuție programul J.O. de la Stockholm (1912), reprezentantul Italiei, Brunetta d'Usseaux, a cerut organizatorilor suedezi să întocmească și un program pentru sporturile de iarnă.** Surprinzător, aceștia — prin colonelul V.G. Balck, președintele Comitetului de organizare a ediției a V-a — nu au fost de acord, arătînd că ei urmează să organizeze în 1913 Jocurile nordice, competiție care debutase în 1901 și care cuprindea sporturile de iarnă. **Brunetta propune atunci transformarea Jocurilor nordice din 1913 (la care de altfel luau parte practic doar sportivii scandinavi) în Jocuri olimpice de iarnă** și considerarea anului olimpic de la 1.I.1912 la 31.III.1913. Propunerea — senzațională pentru acea dată — a provocat multe și aprinse discuții în C.I.O., dar prestigiul și influența lui V. G. Balck care — ca inițiatorul lor — ținea la perpetuarea Jocurilor olimpice, a făcut ca propunerea italiană să fie abandonată pentru moment. La Congresul C.I.O. din 1914, discuțiile pentru crearea J.O. de iarnă sînt reluate, tot mai numeroase fiind vocile care cereau fie organizarea lor ca o competiție independentă, fie introducerea sporturilor de gheață și zăpadă în programul J.O. de iarnă. Pînă la urmă **patinajul, schiul și hocheiul pe gheață au fost oficial introduse în programul olimpic, dar ca sporturi facultative.** Primul război mondial a adus nu numai întreruperea J.O. moderne, dar a făcut ca și această hotărîre a C.I.O. să fie cunoscută abia în 1919. Ea a însemnat, totuși, un pas mai departe **și la J.O. din 1920 de la Anvers, alături de patinaj găsim în program și un al doilea sport de iarnă — hocheiul.**

Următorul congres al C.I.O. (Lausanne 1921) prilejuiește noi dezbateri pe tema olimpiadelor albe, înfocații ei partizani (reprezentanții Franței, Canadei și Elveției) întîmpinînd opoziția suedezilor, norvegienilor și chiar a președintelui C.I.O., Pierre de Coubertin. Pînă la urmă, propunerea franceză este votată, urmînd ca de la această dată, **în toate țările organizatoare ale Jocurilor Olimpice, acolo unde este posibil, să se organizeze și competiții de iarnă,** acestea trebuind să fie puse sub patronajul Comitetului internațional olimpic și disputate după regulamentele federațiilor internaționale. Într-un fel, **putem spune că hotărîrea congresului de la Lausanne constituie actul de naștere al Jocurilor Olimpice de iarnă;** într-un fel, fiindcă la Congresul C.I.O. de la Roma (1923), suedezii insistă și obțin hotărîrea ca prima manifestare mondială a sporturilor de iarnă (programată pentru anul 1924 la Chamonix) să nu poarte numele de Jocuri Olimpice, ci doar de **„Săptămîna internațională a sporturilor de iarnă — cu ocazia celei de a 8-a Olimpiade internațională".** Tot atunci s-a hotărît ca sportivii învingători să nu primească titlurile de campioni olimpici, ci diplome și medalii diferite.

Toate acestea s-au dovedit simple probleme de formă. În fond, Jocurile Olimpice de iarnă aveau să se nască în 1924 la Chamonix și de atunci nu au încetat să se dezvolte, reprezentînd pentru sporturile albe aceeași supremă întrecere a tineretului din lumea întreagă ca și Jocurile Olimpice de vară.

Gh. EPURAN

Începînd de duminica viitoare, pagina noastră de „Magazin" va prezenta — în ordine cronologică — cele 10 olimpiade albe.

TAINA AUTOGRAFELOR

Una din cele mai populare figuri ale patinajului artistic a fost norvegiana Sonja Henje, de trei ori campioană olimpică și de nenumărate ori campioană mondială. Se poate spune că obținînd primul titlu suprem la vîrsta de 14 ani, ea a deschis drumul numeroșilor copii-minune care abundă azi în patinaj și alte sporturi. Amatorii de autografe din lumea întreagă o solicitau zilnic prin sute de scrisori, iar fotografia ei surîzătoare, însoțită de cîteva rînduri amabile și de semnătură, sosea invariabil pe adresa respectivă. Această punctualitate în relațiile cu admiratorii s-a menținut și mai tîrziu cînd imaginea Sonjei, cu celebrele ei bucle blonde și surîsul cu gropițe, strălucea pe ecranele celor cinci continente. Taina punctualității corespondenței și autografelor a fost mai tîrziu descoperită. Textul îl scriau secretarele, iar semnătura o dădea tatăl campioanei, care, în calitate de antrenor, găsea că programul mult admiratei sale fiice era destul de încărcat și fără obligația autografelor...

VĂ MAI AMINTIȚI DE „FACHIRUL" RIPENSIEI?

Da! Îl avem, totdeauna proaspăt în memorie, pe „fachirul" copilăriei noastre... Nu l-am uitat pe blondul acela înalt, care domina careul Ripensiei. Și n-am uitat nici pieptul său vînjos de care se spărgeau valurile furibunde ale atacurilor adverse.

De ce i se spunea „fachirul"? Poate pentru calmul său dezarmant, sau poate, pur și simplu, pentru ușurința cu care ieșea, nălucă, din apărare în atac... Abia îl zăriseși respingînd un atac la poarta lui Pavlovici și în clipele următoare te trezeai cu el în careul opus, gata să trîntească cu un șut sau cu o lovitură de cap balonul în plasa adversarilor... Acesta era Rudolf Cotormani. Un half centru fără astîmpăr, patrulînd pe tot terenul în căutarea mingii și a golului, un meșter al „floricelelor" care încîntau tribunele.

...Acum are 61 de ani, e pensionar și îngrijește de trandafirii — cei mai frumoși din cartierul Mehala — din fața blocului E—7!

— Am jucat mai întîi, povestește Cotormani în fața unei cafeluțe a-burinde, la echipa Fortuna din cartierul Bășkovici, alături de Beke, **Rafinski și Rudy Wetzer... Apoi, antrenorul Sambre m-a luat la Chinezul și în cele din urmă am ajuns la Ripensia.**

— De ce a fost mare, la vremea ei, Ripensia?

Cotormani privește cîteva clipe pe fereastră, atent, parcă la jocul vrăbiilor. Apoi răspunde molcom:

— Pentru că noi, ripensiștii, formam o mare familie. Eram oameni de toate națiile în echipă, și români, și maghiari, și sași, și sîrbi, dar ne stimam și ne ajutam întotdeauna, ca frații. Fotbalul ne unise pe toți, în ciuda atmosferei de învrăjbire întreținută permanent de presa burgheză.

— Care ți s-au părut adversarii cei mai greu de ținut în frîu?

— Bodola și Petea Vilcov. Petea avea o detentă uluitoare. La duelurile aeriene, mă punea în dificultate deși eram cu un cap mai înalt ca el.

— Ai prins și echipa națională, după cîte îmi amintesc...

— De nouă ori. Și, drept să spun, sînt foarte fericit cu această performanță. Juhas, marele meu rival, era considerat pe vremea aceea, „senator de drept". Și pe bună dreptate: „Gusti" poseda toate calitățile necesare unui apărător central: forță, plasament, clarviziune și — mai ales — o putere de luptă formidabilă...

— Cînd ai pus bocancii de jucător în cui?

— În 1946. Aveam 35 de ani. Apoi am devenit antrenor la C.F.R. Timișoara, la Hunedoara, la Cugir și Oțelul roșu.

— Cum te-ai împăcat cu noua meserie?

— Așa și-așa, zîmbește Cotormani. **Pe cît de calm eram ca jucător, pe atît de nervos devenisem ca... antrenor! Am trecut, din fericire, cu bine și peste două infarcturi. Acum, am scăpat de grijă. N-am decît pe cea a trandafirilor...**

— Cu ce „producție" — să spunem — te mîndrești ca antrenor?

— Cu Lereter, în primul rînd! Eu mă consider părintele lui... adoptiv și mă mîndresc cînd citesc despre succesele și longevitatea lui sportivă. Aș fi vrut să dăruiesc fotbalului și pe cei trei fii ai mei, Alexandru, Gheorghe și Tiberiu. Din păcate, însă, numai Gheorghe

Cotormani, între colegii săi ripensiști de la „halfie": Deheleanu și Moravet

s-a ridicat mai sus. El joacă la Jiul și mă bucur ori de cîte ori citesc c-a luat un „8" sau „9"!...

— Care crezi că-i cel mai complet jucător român la ora aceasta?

— Dumitru, de la Rapid. Îl urmează Dembrovschi și Lucescu.

— Ce sfaturi dai jucătorilor tineri, ținînd seama de experiența dumitale?

— Un fotbalist trebuie să știe, în primul rînd, ce-nseamnă: muncă, modestia, respectul adversarului și al antrenorului...

— Și-acum o altă întrebare: crezi că avem șanse de calificare în grupa europeană?

— Sînt convins, sută la sută... Mai ales după ce am văzut, la televizor, cum au luptat băieții de la Dinamo la Trnava!

...Convorbirea noastră se oprește aici... O „delegație" de puști, așteaptă la fereastră, nerăbdătoare... „Rudi baci" le-a promis copiilor și astăzi o mînă de ajutor la antrenament. Căci „fachirul Ripensiei", oricît ar vrea, nu uită marea pasiune a vieții sale...

George MIHALACHE

JACQUES ISTRATE TACTICA SCRIMEI

Sportul mușchetarilor — scrima — este prin excelență o disciplină a tacticii. Nu poți face față infinitelor situații de dispută de pe planșă, decît atunci cînd știi să sesizezi intențiile adversarului, planurile sale.

Marele scrimer care a fost Christian d'Oriola afirma că succesele sale se datoresc în principal tacticii folosite pe planșă în funcție de fiecare adversar. **„Într-un fel trăgeam atunci cînd aveam în fața mea un adversar cu alonjă, altfel acționam cînd trebuia să înfrunt un scrimer de statură mică, dar cu reacții foarte rapide".**

În același sens s-au exprimat, cu prilejul unei anchete organizate de ziarul polonez „Przeglad Sportowy", mulți alțiași ai scrimei, cu deosebire floretiștii Gherman Sveșnikov, Jean Claude Magnan, Ryszard Parulski, Jeno Kamuti etc. Toți relevă faptul că fără o tactică adecvată un scrimer — oricît de bine s-ar prezenta sub raportul pregătirii fizice sau tehnice — nu va putea izbîndi.

Iată de ce trebuie salutată inițiativa Editurii „Stadion", care a publicat recent lucrarea cunoscutului nostru antrenor Jacques Istrate, intitulată „Tactica scrimei".

Pe un spațiu relativ restrîns (cu puțin peste 100 de pagini), autorul rezumă o experiență de sportiv și tehnician de peste 30 de ani, marcată cu titluri de campion al țării sau de cîștigător a numeroase concursuri internaționale.

Lucrarea reprezintă un excelent ghid pentru toți scrimerii și tehnicienii. Ea devenise o necesitate, fiindcă prea puțin se lucra în secțiile noastre de scrimă, și în domeniul pregătirii tactice, operație care se efectua cu precădere la lot. În aceste condiții, mulți dintre trăgătorii noștri cu virtuți recunoscute erau nevoiți să suporte un handicap greu de refăcut. Noua lucrare vine să ofere tuturor „mușchetarilor" un ajutor deosebit de prețios.

— S. —

PROBLEME ALE FOTBALULUI FEMININ

Fotbalul feminin a început să dea probleme Federației belgiene de specialitate, după ce acest organism își făcuse un titlu de glorie din încurajarea activității respective dîndu-și consimțămîntul la afilierea a nu mai puțin de 165 de echipe.

De ce natură sînt greutățile de care se izbește acum Federația belgiană de fotbal?

Duminica, terenurile sînt ocupate de meciurile masculine, iar partidele feminine sînt programate sîmbăta. Împotriva acestei programări fotbalistele au protestat vehement, argumentînd că sîmbăta este zi de... coafor.

DONAȚII PENTRU J. O.

Asociația pentru sprijinirea Jocurilor Olimpice de la München este, în ultimul timp, asaltată de donațiile făcute de diverse firme comerciale vest-germane și străine. Pînă acum, 180 de firme au pus la dispoziția sportivilor olimpici, în mod gratuit, 33 000 de tuburi de pastă de dinți, 120 000 de dropsuri, 320 000 rotogoale de brînză, adevărați munți de ciocolată etc.

PABLO

Sîntem, pare-se în zodia numelui Pablo. Poetul chilian Pablo Neruda primește Premiul Nobel pentru literatură. La 95 de ani, violoncelistul Pablo Casals compune și dirijează imnul O.N.U. Zilele trecute, celebrul pictor spaniol Pablo Picasso, autorul „Guernicăi", a împlinit 90 de ani, fiind sărbătorit de lumea artistică. Printre operele nonagenarului au figurat de-a lungul anilor și pînze cu subiect sportiv. Sînt cunoscute schițele sale consacrate corridelor. Mai puțin cunoscut este tînărul atlet-acrobat din reproducerea de față (tabloul, pictat în 1905, aflîndu-se la Muzeul de artă modernă — „Pușkin" din Moscova).

PENSIONARI PE PATRU ROȚI

O mare senzație a stîrnit cu vreo trei ani în urmă cursa automobilistică a lui Michael Brain, care, împreună cu cîțiva prieteni, se aventura să străbată 45 000 de kilometri pe un drum ce trecea prin 25 de țări. Pînă aici, veți spune dumneavoastră, nu e nimic senzațional, căci lumea s-a obișnuit cu asemenea tentative. Numai că mașina de cursă lungă „Britania" era acționată cu aburi și avea amețitoarea viteză de... 20 km/oră! (Să nu uităm că fusese descoperită în magazia unui fermier, care o folosea drept clocitoare pentru găini). A trecut mult timp pentru ca ea să poată porni la drum: cu atît mai mult cu cît se calculase că va consuma 60 tone cărbune și 500.000 litri de apă!...

În ziua plecării, n-au lipsit curioșii, n-au lipsit gazetarii sau televiziunea. Ei bine, nici pînă azi n-am aflat cum s-au petrecut lucrurile la sosire.

Mă gîndeam la toate acestea în momentul cînd am avut prilejul să vizitez, în Anglia, originalul muzeu al automobilelor de la Beaulieu Hampsire. Fondat în 1952, în memoria lui John Montagu, socotit un pionier al automobilismului britanic, muzeul se află amenajat în jurul unui castel, care îți amintește mai degrabă baladele lui Robin Hood

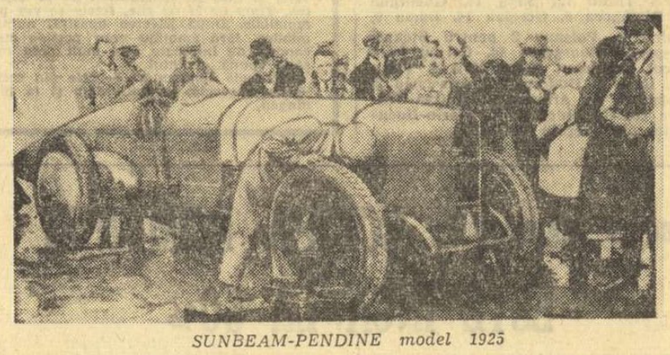

SUNBEAM-PENDINE model 1925

sau lumea cavalerească a lui Walter Scott, decît secolul XX și „monstrul său sacru" — automobilul. Pe pufoase gazoane verzi sau în hangare din lemn și sticlă se înșiruiesc zeci de mașini, multe socotite la vremea respectivă „campioanele absolute ale vitezei". Unele mai amintesc trăsura, altele însă prevestesc siluetele aerodinamice ale bolizilor din cursele de azi. Iată un caraghios „Fiat" din primii ani ai secolului, semănînd mai degrabă cu un tractor. Pilotul stă cocoțat pe un scaun, acționînd tot felul de frîne și pîrghii. De aceeași vîrstă este și automobilul construit într-o... manufactură din Glasgow.

Se spune că marele campion scoțian Jim Clark a venit în cîteva rînduri la Beaulieu pentru a privi cu amuzament pe acești vechi recordmeni ai șoselelor. Dînd crezare acelorași surse, mai e poate de amintit că reputații campioni mondiali, Graham Hill (primul titlu cucerit în 1962) și John Surtees (încununat cu lauri în 1964) își făcuseră o plăcere din a-și petrece timpul liber între... mașini vechi. Oare cei care alergau nebunește, riscîndu-și viața pentru reclama unei firme, gonind pe pistele de la Monte-Carlo, Indianapolis, Mans și din alte părți, visau din cînd în cînd la cursele bunicilor? Bătrînul Campbell avea obiceiul să afirme cu sarcasm: „cursele din vremea noastră trec cu pistele prin iad". Dar și el se închina demonului Vitezei, murind sfîrtecat...

Priveam spre mașinile de la Beaulieu. Ele n-au făcut victime, deși erau urmărite cu aceeași înfrigurare pe traseu. Masiva Austin din fața mea a participat la Grand Prix 1908, atingînd viteze mari — dar numai în linie dreaptă. O privesc cu simpatie, știind că roțile ei nu sînt îmbibate de sînge. Mă încîntă chiar supla „Golden Arrow" — o adevărată săgeată de aur — cu care prin anii 1929—1930 se doborau recorduri de viteză.

Mulți dintre pensionarii pe patru roți din acest muzeu n-au trecut la repausul de veci. În unii ani sînt admirați chiar la raliurile de la Brighton. În această localitate, își dau întîlnire vechile mașini, participante pitorești la un fel de carnaval motorizat.

„Bunicul automobil" fie la Brighton, fie la Beaulieu (unde se organizează des asemenea reuniuni) visează încă la concursurile de altă dată. Și e atît de înduioșător să vezi un landou, alergînd spre linia de sosire, unde cununa de lauri s-a veștejit de mult...

ARISTIDE BUHOIU

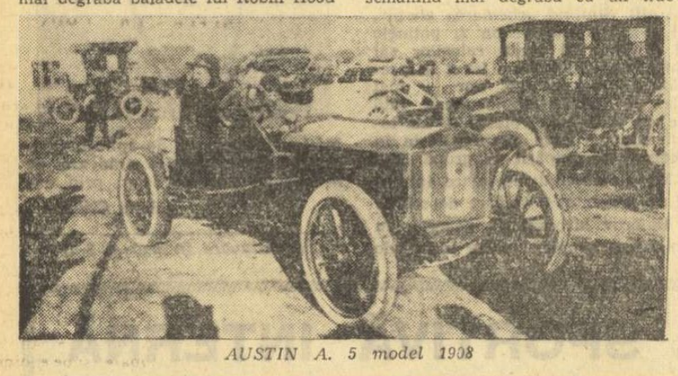

AUSTIN A. 5 model 1908

AGENDĂ TURISTICĂ

● Oficiul de turism **al municipiului București a dat,** zilele trecute, **startul în acțiunea „Revelion-1972". Cu alte cuvinte a pus în vînzare locuri în diverse orașe și stațiuni din țară, fără a-i uita pe amatorii de drumeție de munte cărora le oferă 2 zile frumoase și 3 zile jumătate la cabanele din Bucegi (Furnica, Schiori. Cota 1 500, Poiana Stînii, Cuibul Dorului, Peștera, Padina, ș.a.).**

● **O interesantă excursie sportivă pentru iubitorii de fotbal din țară. Oficiile județene de turism, prin agențiile respective, vor organiza excursii la București cu ocazia meciului de fotbal România — Cehoslovacia, de la 14 noiembrie. Celor înscriși li se asigură, în afara transportului (cu 50% reducere), biletul de intrare la meci și, la cerere, cazare în Capitală.**

● **Pe lîngă Ministerul Turismului a luat ființă, recent, editura „Danubius" cu ample atribuții în ceea ce privește literatura de specialitate din acest domeniu. Printre alte lucrări, noua editură și-a propus să tipărească noi hărți turistice ale masivilor din Carpații noștri, cu marcajele cele mai recente, cu amplasarea cabanelor și a altor locuri de popas etc.**

PERFORMERUL DE IERI ȘI DE ASTĂZI

Cu ani în urmă, în tinerețe, pe cînd practica la Oradea luptele greco-romane și atletismul, Ludovic Maior a observat că în obținerea performanțelor un rol important îl are încălțămintea specializată, adaptată necesităților fiecărui sportiv.

După retragerea din activitatea sportivă, Ludovic Maior — astăzi în vîrstă de 48 de ani — s-a dedicat cîșmăriei, o „cîșmărie-sportivă"

dacă vreți, și a început studierea sistematică a particularităților fiecărui sport în regim de efort, făcînd, la început timid, apoi din ce în ce mai sigur, modele noi, îmbunătățite, de pantofi de sport.

În prezent, în cadrul I.E.A.B.S.-ului, meșterul are un colectiv de 5 buni meseriași, cu ajutorul cărora produce zilnic 5—6 perechi pantofi de sport care rivalizează — după opiniile purtătorilor — cu cele mai reușite produse de specialitate lansate de marile firme Adidas sau Puma.

De unde pe vremea cînd a practicat sportul, cea mai bună performanță a constituit-o ocuparea locului II în campionatul național de atletism din anul 1946 la ștafeta de 4 x 100 m, astăzi, meșterul Maior se poate lăuda cu performanțe... europene!

Cei trei medaliați români la campionatele continentale de atletism de la Helsinki, Cornelia Popescu, Csaba Dosa și Carol Corbu, au concurat cu pantofi de fabricație românească, realizați în întregime în atelierul de specialitate al I.E.A.B.S.-ului, sub ochiul priceput al meșterului Maior, ale cărui ginduri aleargă acum spre... olimpiada de la München.

Succes, meștere!

Text și foto:

Dragoș NEAGU

RĂSPUNDE Ion Poștașu

TOMA VIDU, BUCUREȘTI. În bună măsură, îmi însușesc aprecierile pe care le faceți dv. asupra fotbalistului Angelescu de la Rapid. Și eu cred că este talentat, că are de cele mai multe ori, în terenul de joc, o siguranță care reflectă o bună tehnicitate și un simț al jocului cu totul deosebit. Presupun că, într-o zi, aceste calități îi vor fi recunoscute de mai multă lume. Poate și de cine trebuie, vorba dv...

CORNEL CICORTAȘ, LIPOVA. Am citit scrisoarea dv. al cărei laitmotiv este: **„Nu te lăsa, Dumitrache!".** Dacă este vorba de ambiție, de antrenamente, de dorința de a-și recuceri locul de frunte pe care l-a deținut în fotbalul nostru, același îndemn îl adresăm și noi: **„Nu te lăsa, Dumitrache!".** Există, însă, alte lucruri de care se poate lăsa. Cu cît mai repede, cu atît mai bine!

DRAGOȘ VACARIUC, SIBIU. 1) Ne vom interesa, în problema pe care ați ridicat-o. 2) Așteptăm, cu plăcere, colaborarea dv.

STELICĂ BĂRBULESCU, PLOIEȘTI. În tinerețe, antrenorul Traian Ionescu a apărat, ca portar, culorile echipei Juventus București, echipa care avea să devină apoi Distribuția, Partizanul, Energia, Flacăra București, Flacăra Ploiești și în cele din urmă... Petrolul de astăzi.

CONSTANTIN RĂDULESCU, PITEȘTI. Pînă la urmă, lucrurile s-au lămurit în sensul arătat de dv.

F. CHIRIAC, COMUNA ZIDURI. Cum faceți dovada că persoana din caricatura dv. este Răducanu? Aduceți... martori?

GHEORGHE BARBU, BUCUREȘTI. Evident, cei de la Steaua sînt în căutare de juniori, care să le asigure o pepinieră bogată de fotbaliști. Nu cred, însă, că v-ar folosi prea mult recomandarea mea. Duceți-vă la centrul pe care îl are Steaua la „23 August" sau la cel de la Ghencea și trageți cîteva șuturi. Este cea mai bună recomandare! Să vă spun și cine sînt antrenorii coordonatori ai activității juniorilor de la Steaua: Romeo Catană și Ilie Savu. Dar de activitatea acestor „tinere speranțe" se mai ocupă Ion Voinescu, Ion Bălănescu etc. Vă urez succes la admitere și... mai tîrziu!

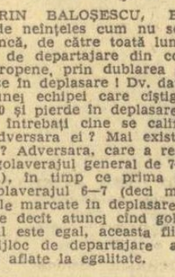

FLORIN BALOȘESCU, BRAȘOV. Este de neînțeles cum nu se... înțelege încă, de către toată lumea, sistemul de departajare din competițiile europene, prin dublarea golurilor înscrise în deplasare! Dv. dați exemplul unei echipei care cîștigă acasă cu 5—0 și pierde în deplasare cu 1—7 și ne întrebați cine se califică: ea sau adversara ei? Mai există vreun dubiu? Adversara, care a realizat în total golaverajul general de 7—6 (deci plus 1), în timp ce prima formație are golaverajul 6—7 (deci minus 1). Golurile marcate în deplasare nu sînt dublate decît atunci cînd golaverajul general este egal, aceasta fiind doar un mijloc de departajare a două echipe aflate la egalitate.

NELU QUINTUS, PLOIEȘTI. Fiindcă „Charlotte" n-a fost prima (și probabil nici ultima!) ocazie în care Ion Țiriac a fost frustrat de puncte prețioase de către arbitri, cătrenul dv. pe această temă, deși ne-a parvenit tîrziu, nu și-a pierdut actualitatea:

Cu Țiriac sînt mari blestemuri,
Fiindcă nu e prima oară
Cînd se lupță pentru ghemuri
Și arbitrii-l... trag pe sfoară!

Ilustrații: N. CLAUDIU